

กรรมของ
คน โกง ที่ ธรณีสงฆ์

ข้าแต่ท่านผู้เจริญ
ข้าพเจ้าเป็นเปรตเข้าถึงทุกคติ เกิดในยมโลก
เพราะได้ทำบาปกรรมเอาไว้
จึงต้องจากมนุษยโลกนี้ไปสู่เปตโลก

กรรมของคนโง่ที่ธรณีสงฆ์

๕๑๕

ชีวิตหลังความตายยังเป็นความลึบอยู่ ความไม่รู้ว่าตายแล้วจะไปไหนนั่น เปรียบเหมือนคนตาบอดปีนต้นไม้ แล้วพลัดปลั่งตกจากยอดไม้ที่สูงลิบ ขณะที่ร่วงหล่นลงมาก็ออกันขวัญแขวน ไม่รู้ว่าจะตกไปกระทบสิ่งใดบ้าง ถ้าตกลงถึงพื้นดินแล้ว แขนขาอาจจะหักหรือตายทันที รู้แต่เพียงว่า ถ้าไม่ตายก็ค้างเหลือง คนส่วนใหญ่ก็เช่นเดียวกัน ทันทีที่มาเป็นมนุษย์ก็ชื่อว่า พลัดตกไปสู่ความตายทุกเวลา วันเดือนปีที่ผ่านไปได้กลืนกินชีวิต พาเอาความตายใกล้เข้ามาทุกขณะ จะเหลือวหาคนช่วยแก้ไขให้พ้นจากความตายนั้นก็ไม่มี เพราะทุกคนต่างต้องตายหมด เหลือแต่ว่า เราจะต้องยอมรับความจริงที่กำลังดำเนินไปอยู่นี้ ต้องเตรียมตัวตายอย่างถูกวิธี ด้วยการสั่งสมบุญกุศลให้เต็มที่ อีกทั้งต้องปฏิบัติธรรมให้เข้าถึงพระรัตนตรัย ซึ่งเป็นที่พึ่งที่ระลึกของสรรพสัตว์ทั้งในโลกนี้และในปรโลก

มีวาระพระบาลีที่ปรากฏใน ขุททกนิกาย เปตวัตถุ ว่า

“อหิ ภทนเต เปตัมหิ ทุคคตา ยมโลกิกา
ปาปกมมํ กริตวาน เปตโลกมิโต คตา ฯ

ข้าแต่ท่านผู้เจริญ ข้าพเจ้าเป็นเปรตเข้าถึงทุกคติเกิดในยมโลก เพราะได้ทำบาปกรรมเอาไว้ จึงต้องจากมนุษย์โลกนี้ไปสู่เปตโลก”

กรรมของคนโง่งที่ธรณีสงฆ์

๕๒๐

เป็นคำกล่าวของเปรตตนหนึ่งที่ได้สารภาพว่า ที่ต้องมาเกิดเป็นเปรตก็เพราะได้ทำบาปอกุศลไว้ สัตว์โลกส่วนใหญ่ที่มาเกิดในเบตโลก เนื่องจากได้ทำบาปอกุศลไว้มาก ถ้าทำบาปมากชนิดที่ศีล ๕ ขาดหมด ไม่ได้ประพฤติธรรมอะไรเลย ก็ต้องไปเสวยกรรมในมหานรก เมื่อบาปลดหย่อนก็มาที่ขุมบริวารมาที่ยมโลก แล้วมาเป็นอสุรกาย เป็นเปรต หรือสัตว์เดียรัจฉานก็มี แต่บางคนก็ไปเกิดเป็นเปรตเลย ต้องรอกอยหมู่ญาติอุทิศส่วนกุศลไปให้ จึงจะสามารถหลุดพ้นจากเบตโลกมาเกิดในสุคติภูมิได้

การเวียนว่ายตายเกิดในสังสารวัฏ เป็นเรื่องที่ละเอียดอ่อนและซับซ้อนมาก บางครั้งก็พอเข้าใจได้ บางครั้งก็เหลือวิสัยดังคำกล่าวที่ว่า “กมฺมวิปาโก อจินฺเตยโย” วิบากแห่งกรรมของสัตว์ที่ทำความชั่ว เป็นเรื่องอจินไตย คือยากที่จะคาดเดาหรือคิดเองได้ แม้ลัทธิพราหมณ์ของพระสากก็ยังไม่สามารถแทงตลอดได้หมด ต้องอาศัยพระพุทธานุภาพของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเท่านั้น จึงจะหยั่งรู้ได้แจ่มแจ้ง

หลวงพ่อมิต्तตัวอย่างของผู้ที่ไปเกิดในเบตโลก ที่จะนำมาเล่าให้ทุกท่านได้ศึกษากัน เป็นบาปกรรมที่เกิดจากความโลภเป็นเหตุ คือ มีความโลภอยากได้จนลืมนั่น ไม่ได้คำนึงถึงบาปว่า

กรรมของคนโง่งที่ธรณีสงฆ์

๕๒๑

จะตามมาให้ผลในปรโลก ดังเช่นเปรตผู้หิวโหยโดดเดี่ยวในป่าลึก เรื่องมีอยู่ว่า มีเปรตตนหนึ่งอาศัยอยู่ในป่าลึก มีสภาพความเป็นอยู่ที่น่าสงสารมาก คือร่างกายท่อนล่างของเปรตตนนี้ถูกฝังอยู่ในหิน ไม่สามารถจะไปไหนมาไหนได้ ต้องรับทุกขเวทนาอดข้าวอดน้ำ ตากแดดตากฝนอยู่อย่างนั้นเป็นเวลายาวนานมาก

*คราวหนึ่งมีพระภิกษุหลายรูปหลงทางเข้าไปในป่าแห่งนั้น พากันเดินวนเวียนไปมาถึง ๗ วัน ก็ยังหาทางออกไม่ได้ ทุกรูปต่างได้รับความหิวโหยเป็นกำลัง ในที่สุดก็ได้พบเปรตตนนั้น โดยบังเอิญ ทุกรูปต่างเข้าใจว่าเป็นคนมายืนอยู่ รู้สึกดีใจมาก รีบเข้าไปหาโดยไม่ทันพิจารณาให้ถี่ถ้วน และร้องถามขึ้นว่า “อุบาสก หนทางที่จะเข้าไปในเมืองไปทางไหน พวกเราหลงทางมา ๖-๗ วันแล้ว ไม่เห็นมีทางออกเลย ท่านช่วยบอกหน่อยเถอะ”

เปรตตนนั้นตอบว่า “ข้าแต่พระคุณเจ้า พวกท่านหลงทางอยู่ในป่าหิวกระหายเพียง ๗ วัน ไม่เท่าไรหรอก ยังพอทนได้ แต่ข้าพเจ้าต้องได้รับความทุกข์ทรมานจากบาปกรรมที่ก่อเอาไว้ อยู่ที่นี่ยาวนานถึง ๔ พุทธันตรแล้ว ข้าวลักเมื่อน้ำลัทธิหัดไม่ได้ตกถึงท้องเลย”

*โลกทิปนี (พระพรหมโมลี)

กรรมของคนโง่งที่ธรณีสงฆ์

๕๒๒

ภิกษุรูปหนึ่งรู้สึกฉงนสนเท่ห์ในคำตอบนั้น แต่ด้วยความหิวข้าวหิวน้ำเป็นกำลัง คิดว่าเปรตพูดเล่น จึงถามย้ำอีกครั้งว่า “ทำไมพูดอย่างนั้นอุปาสก พวกอาตมาหมดเรี่ยวหมดแรงจริงๆ นะ ไม่มีแรงจะเดินต่อไปอีกแล้ว ช่วยรีบบอกหนทางให้กับอาตมาด้วยเถอะ” เปรตก็ยังยืนยันว่า “จริงๆ นะพระคุณเจ้า พระคุณเจ้าทั้งหลายจงพิจารณาดูรูปร่างของข้าพเจ้าให้ดีลิ ข้าพเจ้านี้ไม่ใช่คน ข้าพเจ้าเป็นเปรตที่ต้องทนทุกข์ทรมานจมอยู่ในดินครึ่งตัว ขยับเขยื้อนไม่ได้ ต้องอดข้าวอดน้ำ ตากแดดตากลมอยู่อย่างนี้มาตลอด ๔ พุทธันดร”

เมื่อพระภิกษุสังเกตเห็นอย่างละเอียดถี่ถ้วน ต่างขนลุกเป็นขนาม เพราะผู้ที่เห็นอยู่ข้างหน้านั้นเป็นเปรตจริงๆ จึงถามว่า “ท่านทำกรรมอะไรไว้ จึงมาเกิดเป็นเปรตน่าเวทนาถึงเพียงนี้” เปรตเห็นว่าเรื่องราวของตัวเองจะเป็นประโยชน์ ซึ่งหากอนุชนรุ่นหลังได้ฟังสืบต่อกันไปแล้ว จะได้เป็นอุทาหรณ์สอนใจ และยึดเอาเป็นปฏิฐานคติ ไม่ให้เอาเป็นเยี่ยงอย่างอีกต่อไป จึงได้เล่าให้ภิกษุสงฆ์ฟังว่า

“ในสมัยศาสนาของพระพุทธเจ้าองค์แรกในภัทรกัปนี้ คือพระกกุสันโธพุทธเจ้า ข้าพเจ้าเป็นชาวนา และเขตนาของข้าพเจ้าอยู่ติดกับเขตนาที่เขาอุทิสให้เป็นของสงฆ์ ข้าพเจ้าเอง

กรรมของคนโง่ที่ธรณีสงฆ์

๕๒๓

เป็นคนละโมบเห็นแก่ได้ ไม่นึกว่าจะเป็นบาปเป็นกรรม จึงได้ถอนเสาศิลาแบ่งเขตนา แล้วขยับเลื่อนไปปักกินเขตแดนที่นาของสงฆ์ ซึ่งล่วงเข้าไปเพียงเล็กน้อยเท่านั้น โดยไม่นึกว่าบาปกรรมจะมีจริง และจะเกิดผลทุกข์ทรมานเช่นที่ข้าพเจ้ากำลังได้รับอยู่นี้แหละ เป็นเหมือนหลักศิลาปักแน่นเคลื่อนไหวนำไม่ได้”

จากนั้นเปรตได้ยกมือขึ้นชี้บอกทางพระภิกษุทั้งหลายว่า “โน่นแน่ะ ทางไปเมืองที่พระคุณเจ้าประสงค์จะไป” แล้วกล่าวต่อไปว่า “เมื่อพระคุณเจ้าไปแล้ว ขอจงได้โปรดเมตตาบอกมนุษย์ทั้งหลายด้วยว่า อย่าเอาเยี่ยงอย่างข้าพเจ้า ขึ้นชื่อว่าบาปกรรมแม้เพียงเล็กน้อยอย่าได้กระทำ เพราะผลของบาปนำกลัวเหลือเกิน ดูตัวข้าพเจ้าเถิด มิเพราะความโลภดอกหรือ จึงต้องมารับทุกข์ทรมานเช่นนี้ ความโลภอันประกอบด้วยความโง่เขลารู้เท่าไม่ถึงการณ์ ไม่รู้ว่าบาปบุญมีจริง มีความโลภอยากได้อะไรก็ต้องเอาให้ได้ ได้เป็นเจ้าของครอบครองที่ดินสงฆ์อยู่เพียงไม่กี่ปี แต่ครั้นตายแล้วต้องมาเสวยทุกข์เวทนายาวนานถึง ๔ พุทันตร ซึ่งมันไม่คุ้มกันเลย

เพราะฉะนั้น ขอให้พระคุณเจ้าช่วยอนุเคราะห์บอกมนุษย์ทั้งหลายว่า อันสถานที่ที่เป็นของสงฆ์ เช่นที่วัดวาอาราม

กรรมของคนโง่งที่ธรณีสงฆ์

๕๒๔

ที่ธรณีสงฆ์เป็นต้น ซึ่งเขาอุทิศถวายแด่สงฆ์ เป็นสถานที่ที่ควรเคารพ หากไปล่องละเมียดก็เปรียบเสมือนไฟ เหมือนยาพิษ ใครมีความโลภไปรุกราน หรือเบียดเบียนของสงฆ์แม้เพียงเล็กน้อยด้วยความไม่รู้หรือด้วยความโง่เขลาเบาปัญญา มองไม่เห็นบาปที่จะตามมา ย่อมได้รับโทษร้ายแรงหนักหนา เพราะเป็นสถานที่ที่คนมีศรัทธาเขาอุทิศถวายไว้ในพระพุทธศาสนา เป็นการบูชาพระสัมมาสัมพุทธเจ้าด้วยใจประกอบด้วยจาคะเจตนา เลื่อมใสในพระพุทธศาสนาสุดประมาณ เมื่อมาทำให้บิดเบือนกุศลเจตนาเจ้าของเดิมเสียฉะนี้ ย่อมได้รับโทษเช่นข้าพเจ้าที่กำลังได้รับอยู่นี้แหละ”

เมื่อภิกษุทั้งหลายได้ฟังคำของเปรต ก็ได้แต่สลดสังเวช และช่วยกันนั่งสมาธิแผ่เมตตาให้กับเปรต เพื่อจะได้หลุดพ้นจากอติภาพอันแสนทุกข์ทรมานนี้ จากนั้นก็ได้อำลาไป และหลุดพ้นจากป่าออกมาได้

เราจะเห็นว่า บาปแม้เพียงเล็กน้อยที่ทำไว้ ไม่ได้สูญหายไปไหน ยังคงติดตามเราไปเหมือนล้อที่หมุนไปตามรอยเท้าโค จะสลัดอย่างไรก็ไม่หลุด จะหลุดได้ก็ต่อเมื่อกรรมที่ทำเอาไว้หมดไป เพราะฉะนั้นเราอย่าได้ประพฤติดิฉิลมิจฉากรรม อย่าโลภอยากได้ของคนอื่น อย่าทำตามใจกิเลสจนคุ้ม แต่ให้ทำความดี

กรรมของคนโง่งที่ธรณีสงฆ์

๕๒๕

จนเคย จะได้ไม่ต้องพลัดไปเกิดในอบายภูมิ ให้คุ้นกับความดี
อย่าไปคุ้นเคยกับบาป เดียวมันจะติดตามตัวเราไปให้ผลข้ามชาติ
ทำให้เป็นอุปสรรคในการสร้างบารมีในภพชาติต่อไป

ส่วนในช่วงชีวิตที่เหลืออยู่นี้ เป็นช่วงที่สุขภาพร่างกาย
ของเรายังแข็งแรง ยังมีโรคภัยไข้เจ็บน้อย ควรที่เราจะเพิ่มเติม
ความดี ความบริสุทธิ์กันให้ได้ทุกวัน ทุกคืน ทุกเวลา ให้ใช้
ช่วงโอกาสนี้ สร้างบารมีให้ได้มากที่สุด ให้บริสุทธิ์จนกระทั่ง
เข้าถึงพระรัตนตรัยภายในตัวกันทุกคน เราจะได้มีสุคติเป็นที่ไป

